

[Peter Holst.]

re 67 år er tynget af handicap, sygdom og svækkelser og er alene, over til dem, der foruden at være 67 har et godt helbred og er gift.

Vi mener, at den pensionsreform, vi skulle være med til at støtte, ikke må indeholde sådanne urimeligheder, og derfor vil jeg også nævne et bestemt punkt. Man har brugt en meget enkel regnemetode og sagt, at totaludgiften til alle livsfornødenheder for en enkelt pensionist er nøjagtig det halve af, hvad to behøver, når de bor sammen. Det er ikke en synderlig rimelig betragtning. Mange af et hjemms generalomkostninger er næsten de samme for en ældre medborger, der bor alene, som for to, der bor sammen.

Så vil jeg godt lige nævne, om ikke der er et lille skår i forenklingspræget i lovforslaget, nemlig dér, hvor man går over til den ugevis udbetaling i modsætning til den månedsvise som nu. Jeg har godt set, hvad grunden er. Det står i bemærkningerne, at det hindrer, at pensionisterne let bliver et bytte for bedragerne, nevøer, tyve og letsindighedsdispositioner. Jeg vil nok mene, at selv om det er et godt formål at beskytte ældre mennesker, så minder det lidt om den barnepige- og formynderitendens, som fremskridtspartiet ellers beskylder de øvrige partier for at have monopol på.

Jeg laver et lille hurtigt regnestykke. Hvis vi har 800.000 pensionister, der hidtil har fået deres pension 12 gange årlig, i fremtiden skal have den 52 gange årlig, så må der skulle nogenlunde 800.000 gange 40 ekspeditioner mere til, hvilket er rundt regnet 32 mill. ekspeditioner af et beløb, overført til en pensionist, ekstra om året. Jeg ved godt, vi har edb-apparatur, men det må alligevel være en fordyrelse og en besværliggørelse.

Endelig et andet punkt, som jeg studsede noget over — et par andre talere har allerede nævnt det — det er denne 10 års bopælspligt. Hvis man tager en livskraftig 60-årig, der i dette forår ikke kan få arbejde herhjemme og derfor rejser til Sverige og arbejder et år og kommer hjem næste forår, altså i en alder af 61 år, så vil han, om jeg har læst lovforslaget rigtigt, hvad jeg tror jeg har, først kunne få sin folkepension efter dette forslag, når han fylder 71. Han har måttet udsætte sin folkepensionsalder i 4 år, fordi han har

udvist denne selvhjælpstrang. Det kan ikke være rimeligt.

Specielt om det, der står i bemærkningerne om tjenestemandspensioner, vil jeg godt sige, at det er venstres mening, at en mere gennemvurderet og lødig pensionsreform i fremtiden ikke skal lade pensionsbeløbenes størrelse styre af, hvilket erhverv eller hvilket tjenesteforhold man har haft i sin ydedygtige alder. Men det, der foreligger her som et lovforslag fra fremskridtspartiet, kan vi ikke være med til at støtte.

Erlendsson (FP):

Et af fremskridtspartiets store mål er at skabe lighed for loven. At det kan have sin vanskelighed, er i disse år mere og mere blevet åbenbart for alle. Men som et skridt i retning af at nå denne lighed ønsker vi at afskaffe bestående privilegier. Et af disse er de højere pensioner, der gives til dem, der også i deres arbejdsaktive periode gennem højere løn har haft og har bedre muligheder end andre for at sikre sig økonomisk på deres gamle dage. Det gælder i særlig grad, når der tillige er den tryghed i arbejdet, som offentlig ansættelse hidtil har medført.

Mange har ikke denne tryghed. Det gælder ikke mindst mennesker med små indtægter, der derfor også livet igennem har ringe muligheder for at lægge noget til side, men det gælder også folk inden for de liberale erhverv. Fælles for dem er, at de ofte inden for deres erhvervsaktive periode må tage chancer og foretage investeringer, der på grund af ydre forhold, som de ikke har mulighed for at beherske, kan medføre utilsigtede økonomiske virkninger.

Nu kan man så spørge, hvad der er retfærdighed, når talen er om tryghed i alderdommen. Her er fremskridtspartiets svar: ens folkepension til alle uanset civilstand og så stor og rigelig, som samfundet er i stand til at afse. Folkepensionen skal være så stor, at enhver, der modtager den, skal kunne føle sig som en agtet og respekteret medborger. Den skal være en samfundsydelse, enhver kan indregne i sine dispositioner.

En skønne dag føler vi alle kræfterne svigte, det gælder både den forudseende og den letsindige. Så kommer den tid, da vi ser tilbage. Den ene vil måske glæde sig over, at han tog alle oplevelser med, mens tid var, og brugte, hvad han havde, mens livsflam-